

Na łamy „Sztandaru Ludu” często powracają informacje poświęcone ochronie przyrody i środowiska naturalnego Lubelszczyzny. Przytaczamy fragmenty kolejnej z nich, zatytułowanej „Roztocze czeka na turystów”, zamieszczonej tamże 2 lipca 1975 r.

„Szlaki i trasy Roztocza coraz częściej zaludniają się przybywającymi tu z całego kraju turystami. Dodatkowym magnesem ściągającym na te tereny tysiące amatorów pięknego krajobrazu, historycznych pamiątek i przyrodniczych osobliwości stał się utworzony niedawno Roztoczański Park Narodowy. Na wydzielonym obszarze 4800 ha rozwija się swobodnie liczne zespoły oraz pojedyncze okazy roślinności. Najbardziej charakterystyczne to lasy bukowe i bukowo-jodłowe. Należy przy tym zaznaczyć, iż właśnie na Roztoczu przebiega wschodnia granica występowania jodły, buka oraz północna lipy wielkolistnej.

Bardzo nienaturalne (południowe) stanowisko zajął w RPN ziemióźół północny, jedna z nielicznych pozostałości pierwszego i drugiego zlodowacenia. Z innych rzadkości roztoczańskiej flory wymienić trzeba przebiśnieg, zanokcicę skalną, czosnek siatkowaty oraz przedstawicieli rodziny storczykowatych.

Nie brak w parku okazów fauny. Koszatka, wąż eskulapa, bocian czarny, orliki — grubodzioby i krzykliwy, czapla biała — oto tylko niektóre z nich. Warto wspomnieć, że w lasach RPN spotkać można wszystkie występujące w Polsce gatunki dzięciołów.

Niektóre z zasługujących na szczególną ochronę obszary zbiorowisk roślinności, jak na przykład torfowiska wysokie, przejściowe i niskie w rejonie Górecka Starego czy dąbrowy w okolicach Katow, znajdują się aktualnie poza terenem parku. Dyrekcja RPN oraz Społeczna Rada Parku są zdania, iż w najbliższym czasie winien on zostać powiększony o około 2,5 tys. ha. Pozwoliłoby to również na nadanie obiektowi bardziej regularnych, a co za tym idzie — znacznie ułatwiających administrowanie kształtów.

Gradacja celów, dla których utworzono RPN nie wymaga dyskusji. Ochrona rzadkiej roślinności i fauny oraz umożliwienie obserwacji i badań naukowych — to kwestie pierwszoplanowe. Nie można wszakże pominąć problemu udostępniania skarbnicy przyrodniczych osobliwości zwiedzającym. Myśli się o tym bardzo perspektywicznie. Otóż wokół parku ma powstać sięgająca 49 km kw. powierzchni strefa ochronna. Obok zakazu lokalizacji szkodliwego dla naturalnego środowiska przemysłu, niedopuszczanie do rozrzuconej nieplanowanej zabudowy, określonego przez wymogi krajobrazu — prowadzenia melioracji, dróg i linii elektrycznych. Strefie ochronnej powinien turysta znaleźć swą stałą bazę wypadową, a więc dom noclegów, pole namiotowe, parking, restauracje. Tu będzie mógł korzystać z swobodnego, czynnego wypoczynku — na plażach, placach sportowych, w placówkach kulturalno-rozrywkowych. Rolę tego rodzaju turystycznych baz stałego pobytu mają w przyszłości spełniać oddalone znacznie od serca parku miejscowości — Bondyrz i Krasnobród”.

„Przez teren parku prowadzą obecnie dwa oznakowane szlaki. Ustalono też cztery trasy, które mogą przemierzać zorganizowane grupy — wyłącznie pod kierownictwem uprawnionych przewodników. Niezwykle atrakcyjna trasa prowadzi ze Zwierzyńca z boczem Bukowej Góry do wsi Sochy, a dalej — czerwonym szlakiem krawędziowym do Suśca. Po drodze — pełny przekrój porastającej północne stoki Roztocza roślinności, piękny punkt widokowy oraz dwa miejsca pamięci narodowej — pomnik ku czci poległych w latach 1939—1944 leśników oraz cmentarz w Sochach, gdzie spoczywa 86 mieszkańców wsi pomordowanych podczas bestialskiego nalotu 1 czerwca 1943 r. przez hitlerowskie lotnictwo”.

„Z innych turystycznych ciekawostek i atrakcji wspomnieć trzeba o położonym na tzw. zielonym szlaku rezerwatów najwyższym wzniesieniu Roztocza — liczącej 389 m — Wapielni. Nie sposób też pominąć rezerwatu „Szumy” nad Tanwią w okolicy Suśca, krajobrazowego rezerwatu „Czartowe Pole” nad rzeką Sopot czy coraz bardziej popularnego zalewu w Krasnobrodzie”.